

Arrest

nr. 215 099 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gelet op het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 212 698 van 22 november 2018 waarbij beide partijen worden opgeroepen voor de terechtzitting van 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 september 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

[...]

In voorkomend geval, ALIAS: R.I. (zou zijn echte identiteit zijn)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft langer op het Schengen grondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn van 90 op 180 dagen verblijf niet overschreden te hebben.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 10/05/2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam in 2011 naar België.

(ASIEL) Betrokkene diende op 06/04/2011 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 18/07/2011. Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten (bijlage 13qq betekend op 08/09/2011)

Hij zou daarna teruggereisd zijn naar Servië. Op 03/10/2013 meldde hij zich aan bij de gemeente Brugge en werd in het bezit gesteld van een aankomst verklaring die zijn verblijf dekte tot 10/10/2013.

Hij diende verschillende aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in (respectievelijk op 23/05/2014, 25/02/2015 en op 12/02/2016). DVZ verwierp uiteindelijk al deze aanvragen. Een schending van artikel 8 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

In zijn asielaanvraag meldde betrokkene dat hij zijn naam ‘om familiale redenen’ veranderd had naar B.L. maar dat hij oorspronkelijk R.I. heette. In Servië was hij gehuwd met R.E. (OV [...]). Het koppel kreeg twee kinderen : R.B. (°27/03/2000) en R.A. (°06/08/2002). Ze scheidde op 14/04/2010 waarna de vrouw opnieuw huwde met een Belgische onderdaan A.H. (OV [...]). De vrouw bekam via dit huwelijk een verblijfsrecht in België, net als haar kinderen die samen met haar en mijnheer A. mee naar België kwamen.

OP 17/11/2014 verklaarde de Rechtbank van Brugge het huwelijk van zijn ex-vrouw met mijnheer ABAZI echter nietig. Het Hof van Beroep bevestigde op 29/09/2016 dit vonnis. Het huwelijk werd ontmaskerd als zijnde een schijnhuwelijk. Zij had niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar wou via dit huwelijk aan een verblijfsrecht geraken. Mijnheer A. huwde voordien al met een Servische vrouw die hij op deze manier aan een verblijfsrecht in België heeft geholpen.

Ondertussen kwam betrokkene onder een valse naam terug naar België (namelijk als B.L.). Betrokkene woont ondertussen terug samen met zijn ex- vrouw en hun kinderen. Het is heel goed mogelijk dat het de intentie was om onder deze valse naam de autoriteiten te misleiden en opnieuw te huwen met zijn eerste vrouw, in de veronderstelling dat zij met haar verblijfsrecht ook betrokkene via gezinshereniging aan een verblijfsrecht zou kunnen helpen.

De vrouw van betrokkene verloor echter haar recht op verblijf, en de kinderen met haar. Het hele gezin is dus illegaal. Zij dienen het land te verlaten. Aangezien de familiale cel niet verbroken wordt bij verwijdering is er van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake. Betrokkene heeft volgens zijn asielaanvraag een broer in België, R.E. (OV [...]). Hij krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan echter steeds een opheffing vragen van dit inreisverbod in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zo zijn broer in België te komen bezoeken. Ze kunnen bovendien contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft dus geen sprake te zijn.

Betrokkene werd door de stad Brugge op 05/01/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verblijft mogelijk al sinds 2013 onafgebroken in België. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Hij bracht het grootste deel van zijn leven door in Servië, hij spreekt waarschijnlijk dus nog de taal en heft er nog vrienden /kennissen/ familie. Het zal voor hem dus niet zo moeilijk zijn om in Servië opnieuw een privéleven op te bouwen. Van een inbreuk op artikel 8 is met betrekking tot het privéleven van betrokkene geen sprake.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de terugleiding.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de vasthouding.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Ter terechtzitting wordt bevestigd dat dit de bestreden beslissing is.

1.2. Tevens op 8 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en “van het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De enige motivering is dat verzoeker weigert om een bevel om het grondgebied te respecteren.

“I.2. Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (cf R.v.St. 24 maart 2000, Rev. dr. étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100). Dit geldt vooral wanneer de maatregel zijn weerslag heeft op het contact tussen ouders en hun kind (R.v.St. 29 september 1998, Rev.dr.étr. 1998,561; R.v.St. 4 maart 1993, T Vreemd. 1994, 18). Tevens wijst verzoeker op artikel 9 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind (B.S. 17 januari 1992), dat stelt. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil (...)”. Het onbeperkt verblijf voor verzoeker weigeren, zou een scheiding impliceren van het samen zijn van de kinderen met ofwel hun vader, ofwel hun moeder, wat een miskennis van het voornoemde verdrag inhoudt. Alle omstandigheden in acht genomen meent de heer L.B. zich aldus in een prangende humanitaire situatie te bevinden.

Verzoeker beschikt op heden over geen inkomen en heeft aldus onvoldoende financiële middelen om zich naar het thuisland te begeven. Hij heeft geen banden meer met vrienden of kennissen in zijn streek van herkomst en zou dus bovenop de dure heen-en-terug reis ook nog al die tijd in een hotel moeten verblijven. Verzoeker is niet in de mogelijkheid dergelijke kosten te maken.

Het voortzetten van deze procedure zou onwerkbaar worden indien verzoeker zou moeten terugkeren naar zijn thuisland. Gezien de afstand zou het contact tussen zijn raadvrouwen verzoeker zeer moeilijk, quasi onmogelijk zijn.

Verzoeker heeft het recht om zijn raadsman te consulteren, dergelijke consultatie gaat bij voorkeur nog altijd door op het kantoor van de raadvrouw. Niet op zijn minst om ook de vertrouwelijkheid te kunnen garanderen. Dit laatste kan zeker niet gegarandeerd worden door erop te wijzen dat men contact kan houden via de moderne communicatietechnieken. Verzoeker is overigens nog nooit in aanraking gekomen met de ordediensten en vormt geen enkel gevaar voor de openbare orde/veiligheid. Het weigeren van het onbeperkt verblijfsrecht van verzoeker, zou een schending uitmaken van het recht op familie- en gezinsleven van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

“Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. (.. .) Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen.

(Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)

Het weigeren van het onbeperkt verblijfsrecht van de heer L.B., zou tevens, zoals hierboven reeds aangehaald, 'een schending uitmaken van artikel 9 van het Verdrag inzake de rechten van het kind. De kinderen hebben minstens het recht om hun schooljaar verder te zetten.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt

onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van dezelfde wet toegestane termijn. Verder wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt tevens aangegeven dat verzoeker reeds verschillende verblijfsaanvragen heeft geïnitieerd, die allen negatief werden afgesloten. Verder wordt uitvoerig gemotiveerd aangaande de concrete elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker poneert dat de motivering van de bestreden beslissing zou zijn beperkt tot de vaststelling dat hij "*weigert om een bevel om het grondgebied te verlaten te respecteren*". Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist. Zo werd ruim gemotiveerd aangaande verzoekers familiale leven en eveneens over zijn privéleven. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker niet concreet aantoonde dat de motivering van de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoeker betwist niet zich te bevinden in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit motief van de bestreden beslissing, dat de grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten uitmaakt, blijft derhalve overeind. Verzoeker betoogt dat hij geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, doch nergens in de bestreden beslissing wordt dit gesteld. Dit betoog is derhalve niet van aard de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.5. Waar verzoeker betoogt dat "het voortzetten van de procedure" onwerkbaar zou worden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn herkomstland, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet nader specificeert welke procedure hij beoogt. Voor zover verzoeker doelt op huidig beroep, gezien de databank van de Raad geen andere openstaande procedures aangeeft, dient de Raad op te werpen dat hij tot op heden nog niet op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Aldus is verzoeker niet belemmerd geweest om zijn raadsman persoonlijk te consulteren. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog.

2.6. Wat betreft het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner en hun gezamenlijke kinderen, werd in de bestreden beslissing gesteld dat zij allen op onwettige wijze op het Belgische grondgebied verblijven. Er wordt op gewezen dat het gehele gezin het grondgebied dient te verlaten, zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale cel. Verzoeker gaat hier geenszins concreet op in. Hij betoogt dat contact tussen ouders en hun kinderen belangrijk is en dat een kind niet mag worden gescheiden van zijn ouders. Verzoeker gaat hiermee evenwel volledig voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het gehele gezin België dient te verlaten. Van enige scheiding tussen verzoeker en zijn kinderen is derhalve geen sprake en het contact tussen hen wordt evenmin belemmerd. Verzoeker toont niet aan dat zijn gezinsleven met zijn partner en kinderen incorrect werd beoordeeld. Wat betreft de overwegingen in de bestreden beslissing aangaande het gezinsleven met zijn broer, gaat verzoeker hier evenmin op in. Ook deze overwegingen worden niet aan het wankelen gebracht.

2.7. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij niets meer heeft in zijn herkomstland, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing werd gesteld dat verzoeker het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht in Servië, zodat het waarschijnlijk is dat hij de taal nog spreekt en er vrienden/kennissen/familie heeft. Er wordt aangegeven dat het hierdoor niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in Servië. Het louter pomen dat hij geen banden meer heeft met vrienden of kennissen in het herkomstland volstaat niet om deze beoordeling aan het wankelen te brengen. De Raad benadrukt dat verzoeker ruim 33 jaar in zijn herkomstland heeft verbleven, ten opzichte van een verblijf van 5 jaar in België. In het licht hiervan is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om aan te nemen dat verzoeker nog voldoende banden heeft met Servië. Verzoeker stelt verder niet de financiële middelen te hebben om de terugreis te bekostigen. Dit betreft evenwel een loutere bewering. Daarenboven staat het hem vrij hiervoor financiële ondersteuning te verzoeken bij de daarvoor voorziene instanties. Wat betreft de verblijfskosten van een hotel in Servië, kan de Raad enkel

opnieuw vaststellen dat verzoeker louter beweert deze kosten niet te kunnen dragen. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat het waarschijnlijk is dat verzoeker nog vrienden, kennissen of familie heeft in Servië. Verzoeker toont ook geenszins aan dat hij geen tewerkstelling zou kunnen vinden in zijn herkomstland om financiële middelen te genereren. De Raad kan er nog aan toevoegen dat de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt dat verzoeker met zijn betoog elementen herhaalt die hij in zijn vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21 april 2016. Het beroep ingesteld tegen laatstgenoemde beslissing werd bij arrest van 6 september 2018 met nummer 208 944 verworpen. In de beschikking die opgesteld werd op grond van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet en die aan de grondslag lag van dit arrest kan gelezen worden, *“Met een loutere herhaling van de elementen zoals aangevoerd in haar aanvraag weerlegt ze op geen enkele wijze de concrete motieven dienaangaande uit de bestreden beslissing. Zo gaat de verzoekende partij door te herhalen dat zij op heden over geen inkomsten beschikt en aldus onvoldoende financiële middelen heeft om zich naar het thuisland te begeven en dat zij geen banden meer heeft met vrienden of kennissen in zijn streek van herkomst en bovenop de dure heen- en-terugreis ook nog al die tijd in een hotel zou moeten verblijven, voorbij aan de concrete motieven uit de bestreden beslissing.”*

2.8. Wat betreft de scholing van de kinderen, wijst de Raad erop dat verzoekers kinderen niet zijn opgenomen op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De kinderen van verzoeker werden opgenomen op het bevel om het grondgebied te verlaten, gericht ten aanzien van de moeder. In laatstgenoemde bevel om het grondgebied te verlaten werd concreet ingegaan op de scholing van de kinderen, waarin werd gesteld dat: *“De kinderen van betrokkene zijn minderjarig en gaan naar school. Het feit dat ze gedurende de afgelopen 7 jaar onderwijs in België konden volgen kan alleen maar gezien worden als een verrijkende ervaring. Het nieuwe schooljaar is nog maar net gestart, eenmaal in Servië lopen ze waarschijnlijk geen grote leerachterstand op en kunnen ze mee starten in het nieuwe schooljaar. Beide kinderen zijn geboren in Servië en brachten er enkele jaren door vooraleer naar België te komen. Zij spreken vermoedelijk nog Servisch. Dit zal hun reïntegratie in de Servische maatschappij bevorderen”*. Aldus werd reeds naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten van verzoekers partner een beoordeling gemaakt van de scholing van de kinderen. Het beroep ingesteld tegen laatstgenoemde beslissing werd bij arrest van 6 september 2018 met nummer 208 944 verworpen. Het louter poneren dat de kinderen - waarbij kan worden opgemerkt dat B.R. op heden reeds meerderjarig is - het recht hebben om hun schooljaar verder te zetten, kan de thans bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.9. Waar verzoeker nog aangeeft dat hij zich wel degelijk bevindt in een prangende humanitaire situatie, betoogt dat hem geen onbeperkt verblijfsrecht mag worden geweigerd en een schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit betoog geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing en verzoeker dus hiermee de onwettigheid van de bestreden beslissing – d.i. een bevel om het grondgebied te verlaten – niet aantoot. In de mate dat het de bedoeling zou zijn van verzoeker om een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor te leggen, dient de Raad op te merken dat hij geen bevoegdheid heeft om hierover uitspraak te doen. Het staat verzoeker vrij een verblijfsaanvraag te richten aan verweerder. De Raad wijst er voor de volledigheid nog op dat bij arrestnummer 190 228 van 31 juli 2017 verzoekers beroep verworpen werd dat hij had ingesteld tegen de beslissing van de verwerende partij van 21 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Het betrokken middelonderdeel is onontvankelijk.

2.10. Er zijn meerdere beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker laat na te specificeren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht door de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe te gaan gissen welk beginsel verzoeker voor ogen houdt.

Het betrokken middelonderdeel is derhalve onontvankelijk

2.11. Het enig middel is derhalve, in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA